

УДК 026:[37+001.82](477-25)ДНПБУ

Олександр Карпенко,
завідувач відділу Державної науково-педагогічної
бібліотеки України імені В. О. Сухомлинського,
кандидат наук з державного управління

Інформаційно-аналітична діяльність галузевих бібліотек України на прикладі Державної науково-педагогічної бібліотеки України імені В. О. Сухомлинського

Проаналізовано наукове значення інформаційно-аналітичної діяльності Державної науково-педагогічної бібліотеки України імені В. О. Сухомлинського в процесі удосконалення сучасної педагогічної науки. Розглянуто практичну діяльність відділу науково-аналітичної обробки і поширення інформації у сфері освіти та надано рекомендації галузевим бібліотекам України щодо удосконалення їхньої інформаційно-аналітичної роботи.

Ключові слова: бібліотечний ресурс, інформаційно-аналітичне забезпечення, інформаційно-аналітичний документ.

Основним завданням статті є здійснення аналізу науково-прикладного значення інформаційно-аналітичної діяльності Державної науково-педагогічної бібліотеки України імені В. О. Сухомлинського в процесі удосконалення педагогічної науки.

Сучасні процеси у сфері освіти обумовлюють постійну модифікацію потоків та обсягів інформації, яка в ході інформаційної діяльності надходить та узгоджується завдяки інформаційному забезпеченню, основним джерелом якого є різноманітні інформаційні ресурси. Для здійснення ефективної інформаційної діяльності галузеві бібліотеки України використовують різні інформаційні джерела: внутрішні (наявні традиційні та електронні, які, зокрема у ДНПБУ станом на 1 липня 2011 року, налічують 567 482 примірники) та зовнішні (фонди, бази даних, мережі).

Питання дефініційного аналізу терміна "інформаційні ресурси" розглянуто автором у дисертаційному дослідженні на тему "Функціонально-технологічні механізми інформаційно-аналітичного забезпечення органів державного управління" [1, с. 166—167, 185—187]. Тому в пропонованій статті зупинитись на особливостях та відмінностях зазначеної дефініції не станемо, вважаємо, що трактувати інформаційні ресурси в цьому науковому дослідженні необхідно у відповідності до чинного Законодавства України як "...сукупність документів в інформаційних системах (бібліотеках, архівах, банках даних тощо)" [2]. Натомість, порівнюючи зміст термінів "бібліотечний фонд", "бібліотечні ресурси" та "інформаційні ресурси", зазначимо їхню змістовну ідентичність, тому для узагальнення їх у подальших дослідженнях пропонуємо використовувати поняття "бібліотечний ресурс". Враховуючи те, що цей термін міститиме у собі складові бібліотеки як інформаційної системи, рекомендуємо трактувати його як сукупність упорядкованої у бібліотечні фонди документної, документованої, документографічної, фактографічної, концептографічної, бібліографічної, реферативної та аналітичної інформації, призначеної для задоволення потреб користувачів.

Переходячи до аналізу видових ознак родового терміна "бібліотечний ресурс", розглянемо особливості тлумачень унаслідок його змістовного навантаження прикметниковими ознаками: "єдиний", "галузевий", "державний", "національний", "всеукраїнський". Зазначимо, що такі визначення як у

вітчизняній, так і у закордонній терміносистемі практично відсутні. Тому, використовуючи принцип системного підходу і системного аналізу за методологією, запропонованою М. Зарицьким [3, с. 47—49], побудуємо ієрархію термінологічних феноменів різних рівнів (рис. 1).

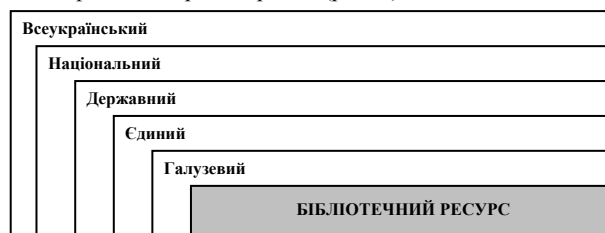

Рис. 1. Ієрархія формування видових ознак терміна "бібліотечний ресурс"

Базовий термін формування ієрархії видових ознак — "бібліотечний ресурс", який є мікросистемою термінополя. Вище мікросистеми розміщуються терміни мінісистеми (внутрішньої системи), що об'єднані за функціонально-видовою ознакою певної галузі знань: "галузевий бібліотечний ресурс" та "єдиний бібліотечний ресурс". Терміни "державний бібліотечний ресурс" та "національний бібліотечний ресурс" становлять макросистему (зовнішню систему) як такі, що об'єднані за інституційною, правовою, культурною та майновою ознакою. Завершує формування ієрархії найвищий рівень — мегасистема (тотальна система), яка уособлює термін "всеукраїнський бібліотечний ресурс", що охоплює всі перераховані ієрархічні рівні.

Здійснивши аналіз нормативно-правової бази у сфері бібліотечної діяльності, стандартів, термінологічних словників України, Росії та Білорусі, що стосуються зазначеного, автор дійшов висновку, що у вітчизняному термінознавстві визначення дефініцій "галузевий інформаційний ресурс", "єдиний бібліотечний фонд" та "національний бібліотечний фонд" відсутні, хоча у своїх працях деякі українські бібліотекознавці ними оперують [4, с. 18]. Тому в наукових дослідженнях бібліотечної діяльності варто визначити поняття "галузевий бібліотечний ресурс" як сукупність впорядкованої у фонди спеціальних бібліотек документної, документованої, документографічної, фактографічної, концептографічної,

ної, бібліографічної, реферативної та аналітичної інформації, призначеної для задоволення потреб фахівців відповідної галузі.

Термін "єдиний бібліотечний фонд" І. Сулова та Л. Уланова у російському термінологічному словнику подають як "...сукупність взаємодіючих та взаємопов'язаних фондів державних бібліотек (міністерств та відомств), а також бібліотек громадських організацій, яка формується на основі обов'язкової координації за територіальним та галузевим принципами" [5, с. 49]. Враховуючи це формулювання, на думку автора, під єдиним галузевим бібліотечним ресурсом варто розуміти систему взаємопов'язаних бібліотечних ресурсів, яка створюється книгозбірнями галузевої мережі на основі координації та спільного використання. Наприклад, застосовуючи ці терміни до діяльності бібліотек освітньої мережі, ДНПБУ формує єдиний галузевий бібліотечний ресурс, оскільки згідно з Постановою Кабінету Міністрів України "Про створення Державної науково-педагогічної бібліотеки України" № 2018 від 30 жовтня 1999 р. вона є "...національним галузевим книгозбірням, координаційним та інформаційно-методичним центром бібліотек освітньої мережі" [6].

Створення ДНПБУ зазначеного ресурсу, на основі взаємодії та координації з бібліотеками освітньої мережі, сприятиме формуванню державного бібліотечного фонду. У Законі України "Про бібліотеки і бібліотечну справу" зазначається: "Державний бібліотечний фонд України (далі — ДБФ) складається з фондів бібліотек, що є у державній і комунальній власності, фондів самоврядних організацій, взаємопов'язаних скооперованим комплектуванням, єдиним довідково-пошуковим апаратом, системою депозитарного зберігання, перерозподілу та взаємного використання фонду і відображає науковий, культурний, інформаційний потенціал суспільства" [7]. Натомість, державні інформаційні ресурси у законодавстві Росії тлумачаться як такі, що "...створюються та утримуються за рахунок державного бюджету. Інформація, яка міститься у державних інформаційних системах, інші відомості та документи, що перебувають у розпорядженні державних органів, являють собою державні інформаційні ресурси" [8].

А. Бабенко, Г. Старостенко та К. Квасницька під загально-суспільними (державними) інформаційними ресурсами розуміють "загальнодоступні відкриті інформаційні ресурси, що забезпечують відносини у всіх сферах суспільного і державного життя та потрібні для реалізації прав, свобод, обов'язків людини і громадянина, використання яких широким загалом не має ознак загрози конституційному ладу, інтересам особи, суспільних організацій і держави" [9, с. 122].

Майнова та безпекова ознака інформації у тлумаченні зазначеного терміна простежується у Наказі Департаменту спеціальних телекомунікаційних систем та захисту інформації Служби безпеки України від 24.12.2001 р. № 76 "Про затвердження Порядку захисту державних інформаційних ресурсів в інформаційно-телекомунікаційних системах" (втратив чинність), державні інформаційні ресурси визначаються як інформація, яка є власністю держави, та (або) необхідність захисту якої визначена законодавством [10]. Натомість, на думку автора, державний бібліотечний ресурс варто трактувати як сукупність упорядкованої у бібліотечні фонди інформації, яка опублікована (розміщена) на території держави і/чи у державному сегменті мережі Інтернет, та є її власністю.

У тому разі, коли державна бібліотека формує галузевий сегмент ДБФ та зберігає інформаційні матеріали, що представляють собою культурну спадщину, проводить у координації з органами державного управління та науковими установами активну роботу з пропаганди національної

книги, — можна вважати, що вона формує національний бібліотечний ресурс. Так, відповідно до існуючої Концепції формування системи національних інформаційних ресурсів України, національними вважають "інформаційні ресурси, які зберігаються в організаціях, що знаходяться на території країни і містять інформацію з різноманітних аспектів діяльності органів державної влади і органів місцевого самоврядування, юридичних осіб і громадян, відповідають визначеним вимогам до структури й утримання і зареєстровані у відповідності з регламентованою процедурою" [11].

Національний інформаційний ресурс, на думку О. Сосніна, є результатом інтелектуальної праці в усіх сферах життєдіяльності людини, суспільства і держави, зафіксованим на матеріальних носіях як сукупність документів, а також бази й банки даних і знань, усі види архівів, бібліотеки, музейні фонди, будь-яке інше сховище даних, що є об'єктом права власності будь-якого суб'єкта України, має загальнонаціональну цінність і є визначеним як такий ресурс (зокрема шляхом занесення у національний реєстр інформаційних ресурсів) [12, с. 23]. Дієвим прикладом створення подібних електронних ресурсів є російська інформаційна система "Національний бібліотечний ресурс", яка надає доступ до повнотекстових електронних копій друкованих документів з бібліотечних фондів трьох провідних російських бібліотек (Російської державної бібліотеки, Російської національної бібліотеки та Президентської бібліотеки) [13]. На основі цих визначень пропонуємо у подальших дослідженнях трактувати термін "національний бібліотечний ресурс" як сукупність упорядкованої інформації (документної, документованої, документографічної, фактографічної, концептографічної, бібліографічної, реферативної та аналітичної), що знаходиться у державних (галузевих) наукових бібліотеках та є невід'ємною складовою частиною культурної спадщини України.

За аналогією класифікації В. Омельчука та Г. Швецової-Водки щодо терміна "національна бібліографія" визначимо такі напрями формування вітчизняних національних бібліотечних ресурсів: документовані інформаційні матеріали, які видано в Україні різними мовами; україномовні документовані інформаційні матеріали, які видано за межами України; багатомовні документовані інформаційні матеріали, які видано українцями за межами країни; документовані інформаційні матеріали, які видано про Україну, незалежно від місця публікування [14, с. 4; 27, с. 136].

Викремлюючи із цієї класифікації виключно інформаційні матеріали (джерела, фонди) українською мовою етнічних українців як на території України, так і в діаспорі, — пропонуємо системно узагальнити їх у термін "всеукраїнський бібліотечний ресурс". Підкрунтям до цього є тлумачення частки "все..." у словнику за ред. С. Ожегова як першої частини складних слів у значенні, що охоплює "все" та поширюється на "все" [15, с. 100]. Тому, на нашу думку, у контексті "всеросійський" чи "всеукраїнський" ці терміни можна застосовувати не тільки як охоплення певної території, а й до об'єднувального значення відповідної нації (російської, української), за аналогією з поняттям "всеслов'янський" (охоплює всі слов'янські народи, має значення для всього слов'янства). Тобто використання дефініції "всеукраїнський бібліотечний ресурс" доцільне щодо всього українства, тих українців, які проживають не тільки на території України, а й за її межами. Отже, у подальших наукових дослідженнях потрібно трактувати цей термін як систему взаємопов'язаних національних, державних, галузевих бібліотечних ресурсів, що надаються у спільне користування як в Україні, так і за її межами українськими авторами, державними та науковими установами, органами державного управління, підприємствами, організаціями, закладами науки та освіти за умови обов'язкової координації між ними. Зокрема, Всеукраїнський галузевий бібліотечний ресурс створює на своїй базі

ДНПБУ, основними частинами якого є Єдиний галузевий бібліотечний ресурс, що формується разом із бібліотеками освітянської мережі, та Державний галузевий бібліотечний ресурс, який створюється разом з авторами, державними та науковими установами, органами державного управління, підприємствами, організаціями, закладами науки та освіти (рис. 2).

Пріоритетами інформаційної діяльності науково-педагогічних книгозбірень є науковий, соціальний, культурний та просвітницький напрями. Вдало побудована система інформаційного забезпечення — це важлива умова ефективного функціонування галузевих бібліотек, передумова їхньої здатності швидко реагувати на зміни в суспільстві.

Рис. 2. Концепція формування Всеукраїнського бібліотечного галузевого ресурсу

У ДНПБУ розроблено та сформовано систему інформаційного забезпечення фахових потреб науковців і практиків освітянської галузі України, яка складається з бібліографічного, реферативного та аналітичного напрямів [16, с. 103]. Оптимізація аналітичної діяльності у галузі освіти пов'язана з використанням інформаційних систем і програмного забезпечення через застосування відповідних методів опрацювання інформації.

Взаємодія основних і допоміжних (забезпечувальних) компонентів інформаційного забезпечення сучасної освіти України (інформаційних ресурсів, інформаційних систем та інформаційних технологій) формує інформаційну базу для реалізації аналітичних процедур при розробленні та прийнятті необхідних рішень, створенні відповідних продуктів. Для того, щоб пізнати будь-яку подію, необхідно мати інформацію про неї. Фактично, отримана інформація — це окремі відображення події, які називаються фактами. В явищах (фактах) міститься в неявному (прихованому) вигляді їхній взаємозв'язок. Виявлення цих зв'язків і є діяльністю аналітика.

В. Даль під аналітикою розуміє "...спосіб вирішення питання від наслідків до початків, від дій та явищ до причин" [17, с. 15]. За визначенням К. Маркелова, аналітика — це "...сфера інтелектуальної діяльності, яка пов'язана з глибоким та систематичним дослідженням будь-чого" [18, с. 3]. На думку О. Валецького та В. Рехкала, аналітика — це розгалужена система знань, яка містить: логіку як науку про закономірності мислення; методологію як систему принци-

пів і прийомів пізнавальної діяльності; евристику як дисципліну, метою якої є вивчення процесу відкриття нового в науці, техніці та інших сферах суспільного життя; інформатику як науку про способи отримання, нагромадження, опрацювання й передавання інформації [19, с. 129]. В. Попов визначає інформаційну аналітику як теоретичну та практичну сферу діяльності, спрямовану на формування методологічної бази дослідження інформаційних явищ різних типів (рівнів) і на одержання об'єктивної та достовірної інформації про актуальні, соціально важливі події (процеси), що мають місце в суспільстві [20, с. 297].

Інформаційна аналітика охоплює тісно пов'язані між собою інформаційний аналіз та інформаційний синтез. Інформаційний аналіз — загальний процес вивчення, перероблення, розкладу інформації на елементи. Інформаційний синтез — цілеспрямований процес узагальнення та перетворення суттєвої інформації [21, с. 144].

Процес інформаційно-аналітичної роботи — сукупність спрямованих на визначений об'єкт технологічних процедур опрацювання інформації (аналітичних методів і підходів), виконання яких у певній послідовності з використанням технічних засобів забезпечує вирішення поставленого завдання. Кінцевим продуктом інформаційно-аналітичної роботи є подання аналітичного матеріалу у вигляді документа.

Важливим елементом діяльності ДНПБ України імені В. О. Сухомлинського є інформаційно-аналітичне забезпечення користувачів, у процесі якого, завдяки активному

оперуванню інформаційними продуктами та послугами, вирішується завдання якісно-змістовного перетворення первинної інформації на нові знання (вторинну інформацію). Суб'єктами аналітичної діяльності бібліотеки є відділ науково-аналітичної обробки і поширення інформації у сфері освіти (далі — відділ), основну діяльність якого спрямовано на реалізацію інформаційно-аналітичного забезпечення інноваційного розвитку педагогічної науки, освіти і практики шляхом підготовки, створення та розповсюдження аналітичних матеріалів [22, с. 157].

Протягом останніх десяти років у предметній сфері бібліотекознавства та бібліографознавства — галузі соціальних комунікацій — поширюється думка про те, що інформаційні матеріали варто подавати переважно у вигляді оглядів (бібліографічних, реферативних та аналітичних). На думку С. Корконосенко, аналітичний огляд є жанром "...науково-дослідної літератури, який за предметом викладу матеріалу представляє собою всебічний аналіз наявних наукових документів з досліджуваної проблеми та їх критично-аргументовану оцінку, виявлення прогалин у наукових дослідженнях і перспектив подальшої наукової роботи. Метою аналітичного огляду є забезпечення спеціалістів інформацією про ступінь вирішення наукової проблеми. Соціальна функція аналітичного огляду являє собою забезпечення суспільства науковою інформацією та розвиток наукового знання, його верифікація" [23, с. 315]. Російський дослідник сфери зв'язків з громадськістю органів публічної влади А. Тертичний теж вважає огляд жанром журналістики, що представляє собою висвітлення дійсності у формі панорами життя суспільства [24, с. 159]. Натомість, предметну основу специфіки огляду як жанру складає не механічний конгломерат розпорочених відомостей, а сукупність соціальних фактів у формі панорами подій, явищ та процесів. Універсальність огляду пояснюється можливістю виявлення закономірностей, що складаються з елементів інших жанрів як природних компонентів єдиної системи.

На думку автора, під аналітичним оглядом потрібно розуміти форму подання аналітичного документа, який є концентрованим викладом змісту сукупності вторинної інформації з певної теми за певний проміжок часу. З одного боку, не заглиблюючись у термінологічну схоластику, провідні науковці галузі соціальних комунікацій, зокрема Д. Блюменау, Н. Кушнарєнко, Г. Швецова-Водка, В. Удалова [25—28] у своїх дослідженнях трансформували усталені терміни "інформаційно-аналітична діяльність", "аналітичний документ" та "аналітична інформація" в "оглядово-аналітичну діяльність", "оглядово-аналітичний документ", "оглядово-аналітичну інформацію", штучно додаючи при цьому уточнюючу складову оглядовості. З іншого боку, огляд є складовою аналізу (формою або продуктом аналітичного опрацювання), тому не потребує окремого уточнення при визначенні аналітичної інформації, документа чи діяльності.

Аналітичний документ є текстовим матеріалом (оглядом, запискою, звітом, довідкою, статтею тощо), який отримано у результаті науково-дослідної діяльності фахівця-аналітика, що відображає аналіз, синтез та оцінювання документної, документографічної, фактографічної, концептографічної, бібліографічної та реферативної інформації. Зважаючи на викладене, зазначимо, що використання термінів "оглядово-аналітична інформація", "оглядово-аналітичний документ" та "оглядова аналітична діяльність" у галузі соціальних комунікацій є дискусійним на етапі її становлення з погляду усталеної термінології різних споріднених галузей науки (політичної, державно-управлінської, педагогічної та психологічної тощо) [29, с. 425].

Упродовж 2008—2011 рр. відділом у рамках науково-дослідної роботи "Науково-методичні та організаційні засади інформаційно-аналітичного забезпечення педагогічної науки, освіти і практики України" для удосконалення інформаційного забезпечення користувачів науково обґрунтованими вторинними документами підготовлено різні за тематикою, типами та видами актуальні аналітичні матеріали, а саме:

- теоретичні та прикладні наукові статті з питань інформаційно-аналітичного забезпечення фахівців освітньої галузі;
- довідки з питань діяльності сучасних педагогів-новаторів України;
- щомісячні огляди головних подій у сфері освіти, висвітлених у ЗМІ;
- наукові публікації з питань реформування галузі освіти за кордоном;
- щорічні огляди результатів наукової діяльності установ Національної академії педагогічних наук України.

Повноцінне формування Всеукраїнського бібліотечно-го галузевого ресурсу неможливе без змістовної аналітичної роботи. Для створення ефективних аналітичних матеріалів, експерти, які працюють у відділі, здійснюють аналіз подій і процесів, що відбуваються в галузі педагогіки, психології, державного управління та соціальних комунікацій. Такі спеціалісти ґрунтовно підготовлені з питань інформаційно-аналітичної роботи, упевнено орієнтуються в усіх без винятку видах інформації, користуються сучасними інформаційними технологіями, соціально-комунікаційними мережами, мають навички інформаційного менеджменту та маркетингу.

Для удосконалення інформаційного забезпечення користувачів поряд з традиційними засобами науково-бібліографічної та науково-реферативної діяльності (загальними методами аналізу та синтезу) галузевим бібліотекам України потрібно використовувати сучасні інформаційно-аналітичні технології (спеціалізовані методи класифікаційного, ієрархічного та синектичного аналізу, аналітичні підходи та прийоми діагностики із застосуванням системного і ситуаційного підходів) [30, с. 103].

На думку автора, перспективними напрямками розвитку роботи аналітичних відділів галузевих бібліотек варто вважати:

- підготовку, створення та розповсюдження актуальних аналітичних матеріалів для забезпечення фахових потреб користувачів;
- формування електронної бази аналітичних матеріалів з галузевих питань;
- упровадження сучасних механізмів інформаційно-аналітичного забезпечення галузі соціальних комунікацій;
- прогнозування напрямів розвитку галузевої науки та практики.

Проведений аналіз інформаційної діяльності ДНПБУ в процесі удосконалення формування Всеукраїнського бібліотечно-го галузевого ресурсу дає можливість сформулювати ряд висновків:

1. Інноваційним та перспективним напрямом роботи галузевої бібліотеки є здійснення аналітичної діяльності.
2. Використання термінів "оглядово-аналітична інформація", "оглядово-аналітичний документ" та "оглядова аналітична діяльність" у галузі соціальних комунікацій є дискусійним на етапі її становлення.
3. Відповідним підрозділам галузевих бібліотек треба використовувати сучасні інформаційно-аналітичні технології (спеціалізовані методи класифікаційного, ієрархічного та синектичного аналізу, аналітичні підходи та прийоми діагностики із застосуванням системного і ситуаційного підходів).

Список використаної літератури

1. Карпенко О. В. Функціонально-технологічні механізми інформаційно-аналітичного забезпечення органів державного управління : дис. ... канд. наук з держ. упр. / Карпенко Олександр Валентинович. — К., 2010. — 256 арк.
2. Про Національну програму інформатизації : Закон України від 4 лют. 1998 р. № 74/98-ВР // Законодавство України. — Режим доступу : <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=74%2F98-%E2%F0&p=1207070573976146>. — Назва з екрана.
3. Зарицький М. С. Актуальні проблеми українського термінознавства : підручник / М. С. Зарицький. — К. : ІВЦ Політехніка : Періодика, 2004. — 128 с.
4. Рогова П. І. Роль Державної науково-педагогічної бібліотеки України імені В. О. Сухомлинського у формуванні та розвитку системи інформаційних ресурсів для забезпечення вітчизняної педагогічної науки, освіти і практики / П. І. Рогова, В. І. Лутовина, Т. В. Добоко // Наукові праці Державної науково-педагогічної бібліотеки України ім. В. О. Сухомлинського. — 2008. — Вип. 1 : Науково-інформаційне забезпечення освітньої галузі України. — С. 16—37.
5. Библиотечное дело : терминологический словарь / И. М. Суслова, Л. Н. Уланова ; ГБЛ. — 2-е изд., перераб. и доп. — М. : Книга, 1986. — 224 с.
6. Про створення Державної науково-педагогічної бібліотеки України : Постанова Кабінету Міністрів України від 30 жовт. 1999 р. № 2018 // Законодавство України. — Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=2018-99-%EF>. — Назва з екрана.
7. Про бібліотеки і бібліотечну справу: Закон України від 27 січ. 1995 р. № 32/95-ВР // Законодавство України. — Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=32%2F95-%E2%F0>. — Назва з екрана.
8. Об информации, информационных технологиях и о защите информации : Федеральный закон РФ от 27 лип. 2006 р. № 149-ФЗ // Законодательство России. — Режим доступа: <http://www.rosfinnadzor.ru/page/index/1493/page/5759/>. — Загл. с екрана.
9. Старостенко Г. Інформаційні ресурси суспільства / Г. Старостенко, А. Бабенко, І. Квасницька // Вісник Хмельницького національного університету. — 2009. — № 2, т. 1. — С. 122—124.
10. Про затвердження Порядку захисту державних інформаційних ресурсів в інформаційно-телекомунікаційних системах : Наказ Департаменту спеціальних телекомунікаційних систем та захисту інформації Служби безпеки України від 24 груд. 2001 р. № 76 // Законодавство України. — Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=z0027-02>. — Назва з екрана.
11. Проект Концепції формування системи національних інформаційних ресурсів України // Законодавство України. — Режим доступу: http://www.kmu.gov.ua/control/publish/article?art_id=34775. — Назва з екрана.
12. Соснін О. В. Державна політика в галузі управління інформаційним ресурсом України : автореф. дис... д-ра політ. наук / Соснін Олександр Васильович ; Одес. нац. юрид. акад. — Одеса, 2005. — 36 с.
13. Национальный библиотечный ресурс // Бібліотечна справа. — Режим доступу: <http://www.natlib.ru>. — Назва з екрана.
14. Омельчук В. Національна бібліографія України: тенденції розвитку, проблеми розвитку / В. Омельчук // Бібліотечний вісник. — 1995. — № 5. — С. 1—13.
15. Ожегов С. И. Словарь русского языка / С. И. Ожегов. — М. : Совет. энцикл., 1968. — 900 с.
16. Карпенко О. В. Удосконалення окремих дефініцій термінологічно-категоріального апарату державного управління бібліотечної справи / О. В. Карпенко // Науковий вісник Академії муніципального управління. Серія "Управління". — 2011. — Вип. 2. — С. 94—104.
17. Толковый словарь живого великорусского языка. Т. 1 / В. Даль. — М. : Рус. яз., 1981. — 699 с.
18. Маркелов К. В. Аналитическое мышление специалиста по работе с информацией : лекция / К. В. Маркелов. — М. : РАГС, 2007. — 18 с.
19. Теорія і практика політичного аналізу : навч. посіб. / [за заг. ред. О. Л. Валецького, В. А. Рехкала]. — К. : Міленіум, 2003. — 226 с.
20. Информационная политика : учебник / [под общ. ред. В. Д. Попова]. — М. : РАГС, 2003. — 463 с.
21. Карпенко О. В. Понятійно-категоріальний апарат науки державного управління у сфері інформаційно-аналітичного забезпечення діяльності органів виконавчої влади / О. В. Карпенко // Державне управління та місцеве самоврядування : зб. наук. пр. ДРІДУ. — 2009. — Вип. 2. — С. 139—150.
22. Карпенко О. В. Інформаційно-аналітичне забезпечення інноваційного розвитку державного управління, педагогічної науки, освіти і практики в контексті європейської інтеграції України / О. В. Карпенко // Актуальні проблеми європейської та євроатлантичної інтеграції України : матеріали 7-ї Регіон. наук.-практ. конф., 14 трав. 2010 р., Дніпропетровськ / [за заг. ред. Л. Л. Прокопенка]. — Дніпропетровськ, 2010. — С. 156—158.
23. Корконосенко С. Г. Основы журналистики : учебник / С. Г. Корконосенко. — СПб. : Знание, 2000. — 272 с.
24. Тертычный А. А. Жанры периодической печати : учеб. пособие / А. А. Тертычный. — 2-е изд. — М. : Аспект-пресс, 2002. — 320 с.
25. Блюменау Д. И. Информационный анализ/синтез для формирования вторичного потока документов : учеб.-практ. пособие / Д. И. Блюменау. — СПб. : Профессия, 2002. — 240 с.
26. Кушнарченко Н. М. Наукова обробка документів : підручник / Н. М. Кушнарченко, В. К. Удалова — К. : Знання, 2006. — 334 с.
27. Кушнарченко Н. Н. Документоведение : учебник / Н. М. Кушнарченко. — 8-е изд., стер. — К. : Знання, 2008. — 459 с.
28. Швецова-Водка Г. М. Документознаводство : навч. посіб. / Г. М. Швецова-Водка. — К. : Знання, 2007. — 398 с.
29. Карпенко О. В. Про недоцільність використання дефініції "оглядово-аналітична інформація", "оглядово-аналітичний документ" та "оглядова аналітична діяльність" у термінологічно-категоріальному апараті державного управління / Олександр Карпенко // Сучасна регіональна політика: формування, реалізація та розвиток публічної служби : матеріали підсумк. наук.-практ. конф. за міжнар. участю, 23 верес. 2010 р. — Одеса, 2010. — С. 423—425.
30. Карпенко О. Особливості здійснення аналітичних досліджень державними науковими установами : (на прикладі освіти. б-к України) / О. Карпенко // Актуальні проблеми державного управління : зб. наук. пр. ОРІДУ. — 2010. — Вип. 4. — С. 96—98.

Проанализировано научное значение информационно-аналитической деятельности Государственной научно-педагогической библиотеки Украины имени В. А. Сухомлинского в процессе совершенствования современной педагогической науки и практики. Рассмотрена практическая деятельность отдела научно-аналитической обработки информации и распространения информации в сфере образования и представлены рекомендации ведущим образовательным библиотекам для совершенствования их информационно-аналитической работы.

We've analyzed the scientific value of information and analytical activity of the State scientific and pedagogical library of Ukraine named after V. Sukhomlynskiy in the process of improvement of modern pedagogical science and practice. Practical activity of department of scientifically-analytical treatment and distribution of information is considered in the field of education and it is given to recommendation to the leading elucidative libraries in relation to the improvement of them information and analytical work.

Надійшла в редакцію 4 липня 2011 року